

Корнелия Личфийлд Кейс усещаше как носът я засърбява. Иначе той си беше много елегантен нос. Перфектно оформен и изящен. Лицето ѝ беше патрицианско, скулите – фино изрязани, но в никакъв случай остри, което щеше да ги напрани вулгарни. Синята мейфлауърска¹ кръв във вените ѝ беше осигурила тен дори по-нежен от този на Жаклин Кенеди² – една от най-известните ѝ предшественички. Дългата ѝ светла коса беше събрана във френски кок. Тя би подкъсила косата си още преди години, ако баща ѝ не ѝ беше забранил да го прави. По-късно съпругът ѝ също беше ѝ предложил – о, беше я помолил така нежно, той винаги беше нежен с нея – да я остави дълга. И ето каква беше сега, американска аристократка с прическа, която мразеше, и нос, който я сърбеше и който нямаше как да почеше, тъй като стотици милиони хора по света я наблюдаваха на екраните на телевизорите си.

Фактът, че погребваш съпруга си, със сигурност би лишил деня ти от повод за забавления.

Тя потрепери и се опита да потисне надигашата се истерия, чувствайки, че се беше приближила още повече до усещането, че ще се разпадне. Застави мисълта си да се концентрира върху красотата на октомврийския ден и начина, по който слънцето проблясваше по редиците мраморни гробове в Арлингтънското национално гробище, но небето беше като надвиснало, а слън-

¹ „Мейфлауър“ (The Mayflower) – известният кораб с първите преселници пуритани, пристигнал в Америка през 1620 г. Той има голямо значение в ранното заселване на Америка и последвалото създаване на Съединените щати. – Б. пр.

² Жаклин Кенеди (1929 – 1994 г.) – съпруга на Джон Фицджералд Кенеди, президент на САЩ, убит през октомври 1963 г. – Б. пр.

цето – твърде жежко. Дори ѝ се струваше, че и земята като че се надигаше, за да я погълне.

Мъжете от двете ѝ страни още повече я доближиха. Новият президент на Съединените щати я улови за рамото. Баща ѝ я прихвана за лакътя. Точно зад нея скръбта на Тери Акерман – най-близкия приятел и съветник на мъжа ѝ, я заля като огромна тъмна вълна. Те я задушаваша, отнемайки ѝ въздуха, от който имаше нужда, за да диша.

Тя потрепери и се опита да потисне надигащата се истерия, свивайки пръстите на краката си в елегантните черни кожени обувки, прехапвайки долната си устна и насочвайки съзнанието си изцяло към звучащия хор от „*Goodbye, Yellow Brick Road*“¹. Песента на Елтън Джон ѝ припомни, че той беше написал една друга песен – за мъртва принцеса². Дали щеше сега да напише една и за убит президент? Не! Не мисли за това! Щеше да мисли за косата си, за носа, който я сърбеше. Да се тревожи как така не можеше да яде, откакто нейната секретарка ѝ беше съобщила новината за убийството на Денис, извършено само през три пресечки от Белия дом от някакъв луд на тема оръжия, сметнал, че правото му да носи оръжие, включва и правото му да се възползва от американския президент като от мишена за стрелба. Убиецът беше застрелян намясто от инспектор на вашингтонската полиция, но това не беше променило факта, че нейният съпруг, с когото бяха женени от три години, мъжът, когато тя някога беше обичала така безумно, сега лежеше пред нея в проблясващ на слънцето черен ковчег.

Тя се откъсна от поддръжката на баща си, за да може да се докосне за миг до миниатюрното американско знаме под формата на значка от емайл, забодена на ревера на черния ѝ костюм. Точно тази значка, която Денис толкова често си беше слагал. Би трябвало да я даде на Тери. Прииска ѝ се да можеше да се обърне още сега и да му я подаде, може би за да облекчи мъката му.

Имаше нужда от надежда – нещо позитивно, в което да се приюти, – но положението беше тежко дори за краен оптимист. И изведнъж една мисъл я прониза...

¹ В превод: Сбогом, път от жълти тухли. – Б. пр.

² Песента „Goodbye, British rose“ (Сбогом, британска роза) по повод смъртта на принцеса Даяна на 31 юли 1997 г. – Б. пр.

Тя вече не беше първата дама на Съединените американски щати.

* * *

Няколко часа по-късно и малката утеха, която беше открила, ѝ беше отнета от Лестър Вандерворт, новия президент на САЩ, още докато той вдигаше поглед към нея от бюрото в Овалния кабинет, зад което беше седал и Денис Кейс. Кутията с миниатюри „Млечен път“, която нейният съпруг беше съхранявал в специална кутия, останала още от Теди Рузвелт¹, беше изчезнала, както и колекцията му от снимки. Вандерворт не беше сложил нищо свое, дори и снимка на починалата си съпруга – пропуск, който тя със сигурност знаеше, че екипът му щеше съвсем скоро да коригира.

Вандерворт беше слаб мъж с аскетично излъчване. Много интелигентен, почти изцяло лишен от чувство за хумор и доказан работохолик. Шестдесет и четири годишният вдовец сега се беше превърнал в една от най-желаните в света партии за женитба. За пръв път след смъртта на Едит Уилсън – осемнадесет месеца след встъпването в длъжност на президента Удроу Уилсън² – Съединените щати се оказваха без първа дама.

Въздухът в Овалния кабинет се контролираше от климатик, високите три етажа прозорци зад бюрото бяха непроницаеми за куршуми и това породи у нея усещане, че всеки момент ще повърне. Както беше застанала пред камината, загледана, без да го вижда всъщност, в портрета на Вашингтон³ от Рембранд Пийл⁴, гласът на новия президент я достигаше като че от много далеч.

– ...не бих искал да ви се сторя лишен от съчувствие към мъката ви, като повдигам този въпрос сега, но нямам друг избор. Нямам намерение да се женя повторно и никоя от моите познати дами не е в състояние да се справи като първа дама. Искам вие да продължите да изпълнявате тази роля.

¹ Теодор Рузвелт (1858 – 1919) – 26-и президент на САЩ. – Б. пр.

² Удроу Уилсън (1856 – 1824) – 28-и президент на САЩ. – Б. пр.

³ Джордж Вашингтон (1732 – 1799) – първият президент на САЩ. – Б. пр.

⁴ Рембранд Пийл (1778 – 1860) – американски художник, майстор на портрети, известно време и дворцов портретист в императорския двор на Наполеон. – Б. пр.

Докато се обръщаше, усети ноктите си да се забиват в дланите ѝ.

– Това е абсурдно. Не мога да го направя.

Прииска ѝ се да му изкреши, че все още е облечена в дрехите от погребението, но невъздържаните прояви на чувства бяха изличени от поведението ѝ далеч преди тя да влезе в Белия дом.

Аристократичният ѝ баща се изправи от една от двете кушетки, тапицирани с кремава дамаска, и застана в позата си на принц Филип¹ – с ръце, скръстени отзад, и изнесена върху токовете на обувките тежест на тялото.

– Ти преживя тежък ден, Корнелия. Утре ще можеш по-ясно да прецениш всичко.

Корнелия. Всички хора от значение в нейния живот я наричаха Нийли освен баща ѝ.

– Нямам намерение да променям решението си...

– Разбира се, че ще го направиш – прекъсна я той. – Управлението на нашата държава се нуждае от компетентна първа дама. С президента преценихме ситуацията от всички гледни точки и двамата стигнахме до извода, че това е идеалното решение.

Тя твърдо отстояваше решенията си, освен когато въпросът не опираше до нейния баща, тогава се налагаше да прояви желязно упорство, за да му се противопостави.

– Идеално за кого? Не и за мен.

Джеймс Личфийлд ѝ отправи онзи покровителствен поглед, който той, откакто тя го помнеше, използваше, за да упражнява контрол над хората. Иронията беше в това, че той имаше много повече власт сега – като председател на партия, отколкото през осемте години, когато беше вицепрезидент на Съединените щати. Нейният баща пръв беше оценил като потенциален президент Денис Кейс – красивия и неженен губернатор на Вирджиния. Четири години по-късно щеше да постигне върха по отношение на репутацията си като създател на кралете, повеждайки дъщеря си към олтара, за да я омъжи за същия този мъж.

– По-добре от всеки друг мога да разбера колко травмиращо би могло да бъде подобно решение – продължи той, – но ти пред-

¹ Съпруг на Елизабет II, кралица на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия – Б. пр.

ставляваш най-видимата връзка между управлението на Кейс и управлението на Вандерворт. Страната има нужда от теб.

– Да не искаш да кажеш, че партията се нуждае от мен?

На всички им беше ясно, че липсата на лично обаяние превръщаше в трудна задача избирането на Лестър за президент. Макар и опитен политик, той не притежаваше способността на Денис Кейс да се превръща в звезда.

– Нямаме предвид само бъдещото преизбиране – баща ѝ изрече гладко лъжата. – Мислим преди всичко за американския народ. Ти си много важна, като символ на стабилността и приемствеността.

Вандерворт се намеси бързо:

– Като първа дама, вие ще си запазите стария офис и сътрудници. Сам ще се погрижа за всичко, от което имате нужда. Вземете си месец, за да се възстановите при баща си в Нантъкет, и след това ще ви помогнем да се заемете с обичайната си програма, започвайки с прием за дипломатическия корпус. Не поемайте ангажименти за средата на януари – тогава са срещата на Г-8 и пътуването из Южна Америка, което е наложително да се състои. Всичко това всъщност фигурира в програмата ви и не смятам, че би представлявало проблем за вас.

Е, най-накрая, изглежда, си беше спомнил, че всички тези събития бяха вписани в програмата ѝ – тя беше планирала да бъде участник в тях редом до своя обаятелен, златокос съпруг. Връщайки се отново към по-спокойния си тон, президентът изрече това, с което всъщност трябваше да започне:

– Разбирам, че се намирате в много тежък момент от живота си, Корнелия, но вярвам, че и президент Кейс би искал да продължите обичайните си занимания, а заетостта ще ви помогне да понесете по-леко мъката си.

Копеле! Искаше ѝ се да му изкрещи тази дума в лицето, но тъй като беше истинска дъщеря на баща си, обучена от раждането си в самоконтрол, тя изрече хладно, обръщайки се и към двамата:

– Казах, че това е невъзможно. Сега си искам моя живот обротно. Заслужила съм го.

Баща ѝ се приближи към нея, прекосявайки овалния килим с вътъкания печат на президента, отнемайки ѝ по този начин и малкото въздух, от който се нуждаеше, за да диша. Тя се почувства като затворница и си спомни, че Бил Клинтън веднъж беше

нарекъл Белия дом перлата в короната на федералната система от изправителни заведения.

– Ти нямаш деца, за да се грижиш за тях, нито професия, на която да се посветиш – поде баща ѝ. – Не си егоистка, Корнелия, а и беше възпитана като човек на дълга. След като прекараш известно време на острова, ще се почувстваш отново предишната. Американският народ разчита на теб.

Как се беше случило така, запита се тя учудена. Как беше успяла да се превърне в толкова популярна първа дама? Баща ѝ го беше обяснил с факта, че страната беше станала свидетел на израстването ѝ, но тя смяташе, че още от детството ѝ я бяха обучавали да се излага на публичното внимание, без да допуска сериозни грешки.

– Аз нямам такава популярност. – Вандерворт говореше в обичайния си директен стил, нещо, което тя харесваше у него, макар това да му струваше избирателни гласове. – Вие можете да ми я дадете.

Тя разсеяно се запита как ли би постъпила Жаклин Кенеди, ако Ел Би Джей¹ ѝ беше предложил нещо подобно. Но Ел Би Джей не се беше нуждал от първа дама заместител. Защото вече си е бил избрал най-добрата и се е бил оженил за нея. И Нийли си беше мислила, че се е омъжила за най-добрия човек, но при нея ситуацията не се беше развила по най-добрия начин.

– Не искам да се заема с тази роля. Заслужих си правото на личен живот.

– Ти се отказа от правото си на личен живот още когато се омъжи за Денис.

Но баща ѝ грешеше. Беше се отказала още в деня, в който се беше родила като дъщеря на Джеймс Личфийлд.

Когато беше на седем години – много преди баща ѝ да стане вицепрезидент, в националните ежедневници бяха публикувани статии, разказващи как беше подарила всички великденски яйца, намерени от нея на моравата пред Белия дом, на едно дете инвалид. В никоя от тях не се споменаваха, че именно баща ѝ – по онова време сенатор, ѝ беше подсказал идеята да подари яйцата и че тя беше плакала след това, защото не ѝ се искаше да го прави.

¹ Линдън Бейнс Джонсън (1908 – 1973) – вицепрезидент на Кенеди, поел поста му след убийството и спечелил президентски мандат за периода 1964 – 1968 г. – Б. пр.

На дванадесетгодишна възраст, със зъби, върху които проблясваха шини, я бяха фотографирали как подготвя порции с царевична крем супа в кухнята за подготовка на супи в Белия дом. На тринадесетгодишна възраст – със зелена боя на носа, докато помагаше в ремонта на дом за стари хора. Но популярността ѝ беше подпечатана навеки, когато я бяха снимали в Етиопия на шестнадесетгодишна възраст с гладуващо кърмаче в ръце и стичащи се сълзи на ярост и мъка по бузите ѝ. Снимката беше на корицата на „Тайм“ и я превърна в символ на американското милосърдие.

Имаше чувството, че бледосините стени се приближават и я притискат.

– Погребах съпруга си преди по-малко от осем часа. Не искам да водя спорове по въпроса сега.

– Разбира се, скъпа моя. Можем да продължим с уговарянето на ангажиментите ти утре.

* * *

В крайна сметка тя успя да си откупи шест седмици спокойно уединение, след което отново я бяха върнали на работа – бяха я върнали към това, което беше научена да прави, това, което Америка очакваше от нея.

Да бъде първа дама.

2

В течение на следващите шест и половина месеца Нийли отслабна много, което накара таблоидите да публикуват статии, че тя страда от анорексия. Часовете за хранене се превърнаха за нея в мъчение. Не можеше да спи нощем, а усещането, че се задушават, така и не я напусна никога. И въпреки това продължаваше да служи на страната си като първа дама на Лестър Вандерворт... докато едно маловажно наглед събитие не промени изведнъж всичко.

В един юнски следобед тя се намираще в детското отделение за рехабилитация на болницата във Финикс и наблюдаваше как едно малко момиченце с къдрава рижа коса полага огромни старания да проходи с новия си комплект протези за крака.

– Гледай ме!

Малката кръглолика червенокоска се усмихна широко на Нийли, отпусна се с цялата си тежест върху патериците и пое по трудния път на усилията да направи една-единствена стъпка.

Целият този неин кураж!

Нийли често се беше чувствала засрамена, но сега това чувство я завладя изцяло. Това дете беше повело храбра борба, за да възвърне отново предишния си живот, докато Нийли просто наблюдаваше как собственият ѝ се изнизваше покрай нея.

Тя не беше страхливка, нито неспособна да защити себе си, и все пак всичко това се беше случило, защото не беше могла да посочи нито на баща си, нито на президента подходяща причина защо не би трябвало да играе ролята, чието изпълнение ѝ беше отредено още от раждането ѝ.

И точно в този момент взе решение. Не знаеше как и кога, но щеше да се освободи. Даже и ако свободата ѝ щеше трае само един ден – или един час!, – поне щеше да е направила усилие.

Осъзна точно какво иска. Искаше да изживее живота на един най-обикновен човек. Искаше да може да пазарува в магазин за плодове и зеленчуци, без всички да са се вторачили в нея, да се разхожда по някоя малка уличка, ближейки сладолед и с усмивка на лице само защото ѝ се иска така, а не защото така трябва. Искаше свободата да говори свободно, да направи собствените си грешки. Искаше да види света такъв, какъвто бе в действителност, а не излъскан за официална визита. Може би така най-накрая щеше да успее и да си представи как да изживее остатъка от живота си.

Нийли Кейс, каква искаш да станеш, като пораснеш?

Като малка винаги отговаряше, че иска да стане президент. Сега не знаеше.

Но как най-известната жена в Америка би могла да стане обикновен човек?

В съзнанието ѝ една след друга изникнаха вероятните пречки. Невъзможно беше. Първата дама не би могла просто така да изчезне. Би ли могла?

За да си пазен, изискваше да сътрудничиш – точно за това, противно на общоразпространеното разбиране, всъщност беше възможно да се изплъзнеш от вниманието на Тайните служби. Бил и Хилари Клинтън го бяха правили в началото на неговото управление, но последва официално предупреждение повече да

не се възползват от подобна свобода. Джей Еф Кей¹ беше довел Тайните служби до лудост със своите изчезвания. Да, беше възможно да им се изплъзнеш, но от това нямаше смисъл, ако след това нямаше да може и да се придвижва свободно. Сега най-важното беше да открие начин да направи не само първото, но и второто възможно.

Месец по-късно тя вече имаше готов план.

В десет часа на една юлска утрин възрастна жена се промъкна сред групата за обиколка на Белия дом, поела по обичайния път през залите за приеми и посещения. Беше със снежнобяла коса на ситни къдрици, облечена в рокля на жълто-зелени повтарящи се мотиви и с голяма дамска чанта от изкуствена кожа. Крехките ѝ рамене бяха сведени, слабичките ѝ крака бяха обути в еластични чорапи и кафяви обувки с връзки. Тя се взираше в туристическия справочник през огромни очила с перленосиви рамки и едва забележимо златно покритие по свързващата рамка на носа. Челото ѝ беше патрицианско, носът ѝ – аристократичен, а очите – сини като американското небе.

Нийли преглътна и усещайки, че се задушава, трябваше да потисне желанието си да смъкне перуката, която си беше поръчала по каталог. Чрез друг каталог се бе снабдила с роклята от полиестер, обувките и чорапите. Като предохранителна мярка по отношение на личните си предпочитания тя винаги се беше доверявала на пазаруването по каталог, използвайки името и адреса на шефката на своя екип, Морийн Уотс, като прибавяше по средата фалшивия инициал „К“ и така Морийн разбираше, че поръчката е на Нийли. Морийн ни най-малко не подозираше какво беше съдържанието на пакетите, които беше донесла съвсем наскоро в Белия дом.

Нийли вървеше плътно сред другите, докато групата преминаваше от Червения кабинет с мебелите в американски имперски² стил към Официалната трапезария. Видеокамерите записваха всичко и тя усети как пръстите ѝ се вледеняват и изтръпват. Опита се да овладее треперенето, вглеждайки се в портрета на Линкълн³, окачен над камината. Върху обрамчващата камината

¹ Популярен съкратен изговор на имената на Джон Фицджералд Кенеди (1917 – 1963), 35-и президент на САЩ. – Б. пр.

² Обхваща периода от 1810 г. до 1830 г. и наподобява френския имперски стил на вътрешно обзавеждане. – Б. пр.

³ Ейбрахам Линкълн (1809 – 1865) – 16-и президент на САЩ. – Б. пр.

тясна дъска бяха гравирани думите на Джон Адамс¹, които тя така често беше препрочитала: „*Моля небесата да въздадат най-блажения свой благослов на този дом и върху всички, които ще го обитават. Нека никои друг освен честни и мъдри мъже да не управляват под този покрив*“.

Екскурзоводката беше застанала край камината и любезно отговаряше на въпрос. Нийли със сигурност беше единствената в залата, която знаеше, че всички екскурзоводи в Белия дом се числяха към Тайните служби. Чакаше момента, в който жената ще я забележи и обяви тревога, но агентката само бегло я погледна.

Колко ли бяха тайните агенти, с които се беше запознавала в живота си? Бяха я придружавали в гимназията и след това в колежа. Бяха с нея по време на първата ѝ среща с момче и първия път, когато беше прекалила с пиенето. Тайните служби я бяха научили да шофира и бяха станали свидетели на сълзите ѝ, когато беше отблъсната от първото момче, което беше харесала. Една агентка дори ѝ беше помогнала да си избере рокля за абитуриентския бал, тъй като мащехата ѝ се беше разболяла от грип.

Групата се отправи към останалите зали за прием² и оттам – към северния портал. Беше горещо и задушно – типичен юлски ден във Вашингтон. Нийли примигна на яркото слънце и се запита колко ли стъпки ще успее да извърви, преди бодигардовете да се усетят, че тя не е посетителка на възраст, а първата дама. Пулсът ѝ рязко се ускори. Точно до нея една майка отвърна рязко на въпрос на сина си. Нийли продължи да върви, но усещаше, като че всяка крачка я изпълваше с по-голямо и едва поносимо напрежение. По време на черния период на Уотъргейт³ измъчената Пат Никсън⁴ се беше дегизирала с шал и слънчеви очила. Придружена само от един агент на Тайните служби, тя се бе спасявала от Белия дом и беше бродила из улиците на

¹ Джон Адамс (1735 – 1826) – 2-ри президент на САЩ. – Б. пр.

² В Белия дом има Entrance Hall и Cross Hall, съответно предверие и вестибюл – коридор, отвеждащ към останалите зали за прием – трите кабинета и трапезарията. – Б. пр.

³ Аферата „Уотъргейт“ – огромен политически скандал, избухнал по време на изборната президентска кампания през 1972 г. в САЩ, за опит за подслушване на телефоните на щабквартирата на Демократическата партия в хотел „Уотъргейт“ във Вашингтон. Подслушването е наредено от преки сътрудници на президента Ричард Никсън и непредотвратено от него. – Б. пр.

⁴ Първа дама на САЩ, съпруга на президента Ричард Никсън (1940 – 1993) – Б. пр.

Вашингтон, спирайки се пред всяка витрина, обзета от мечти за деня, когато всичко ще е свършило. Но и защото светът се беше превърнал в едно много по-гневно място, времената, когато първите дами можеха да се радват точно на такъв тип утеха и спокойствие, бяха отминали безвъзвратно.

На изхода тя отново си пое дълбоко въздух, сякаш не ѝ достигаше. Кодовото наименование на Белия дом, измислено от Тайните служби, беше „Корона“, но би трябвало да е „Крепост“. Повечето от минаващите край оградата туристи не знаеха, че по цялото ѝ протежение бяха разположени микрофони, така че намиращата се вътре охрана да може да вижда и чува всичко, което става и се говори по целия охраняван периметър. Екип на SWAT¹ с картечници се разполагаше на покрива всеки път, когато президентът влизаше или излизаше от сградата. Откритите площи бяха оборудвани с видеокамери, детектори за движение, сензори за напрежение и инфрачервени лъчи.

Само ако съществуваше по-лесен начин да постигне свободата си! Беше мислила дали да не организира пресконференция и на нея просто да обяви оттеглянето си от обществения живот – тогава пресата щеше да се впусне в още по-стръбно преследване на всяка нейна стъпка и тя нямаше да се окаже в по-добро положение, отколкото беше сега.

Това беше единственият начин.

Излезе на „Пенсилвания авеню“. Ръката ѝ видимо потреперваше, докато прибираше туристическия справочник редом до плик, съдържащ хиляди долари в наличност. С поглед право пред себе си, тя пое покрай парка „Лафайет“ към метрото.

Видя един полицаи да пресича улицата и да се насочва право към нея – между гърдите ѝ изби струйка пот и потече надолу. Ами ако я разпознаеше? Сърцето ѝ едва не спря, когато ѝ кимна, а после я отмина. Той изобщо нямаше представа, че току-що беше поздравил първата дама на Съединените щати.

Дишането ѝ започна да се успокоява. Всички членове на първото семейство носеха устройства за проследяване. Нейното, тъничко колкото кредитна карта, беше под възглавницата в спалнята на апартамента, който обитаваше на четвъртия етаж

¹ Съкр. от Special Weapons And Tactics – специални подразделения на американската полиция, предназначени за изпълнение на опасни операции. – Б. пр.

на Белия дом. Ако имаше късмет, това щеше да ѝ осигури два часа преднина, преди да открият изчезването ѝ. Макар Нийли да беше уведомила Морийн Уотс като шефка на екипа ѝ, че не се чувства добре и има нужда да полежи няколко часа, знаеше, че Морийн нямаше да се поколебае да я събуди, ако сметнеше някакъв проблем за достатъчно спешен за разрешаване. И тогава щеше да открие, че Нийли беше оставила писмо, както и проследяващото си устройство, и щеше да настъпи ад.

Насилваше се да не бърза, след като влезе в метрото. Насочи се към една от машините за билети, за чието съществуване дори и не подозираше, преди да чуе разговор между две от секретарките си. Беше решила да пътува, като направи една смяна на линиите, и след като изчисли колко ще ѝ струва, пусна необходимата сума, натисна съответните бутони и си получи билета.

Премина през въртящата се преграда и излезе на перона. След което с нос, забит в туристическия справочник и лудо биещо сърце, се зае да чака мотрисата, с която щеше да сложи начало на пътешествието си към Мериленд. Слезе в Роквил с намерението да вземе такси и с него да се отправи към една от автомобилните къщи за коли втора употреба, разположени на „Път № 355“. Надяваше се, че ще открие някого, който да продаде автомобил на една стара дама, без да поглежда шофьорската ѝ книжка.

След три часа тя вече седеше зад волана на доста безлично на вид четиригодишно синьо чеви модел „Корсика“ на път за Фредерик, Мериленд, по „Път 1-270“. Беше ѝ струвало повече, отколкото заслужаваше, но точно това не я интересуваше, тъй като едва ли някой би могъл да свърже подобна кола с името на Корнелия Кейс.

Тя опита да разхлаби изтръпналите си пръсти, но не успя. В Белия дом вече щеше да бъде обявена тревога и беше време да се обади. Докато приближаваше поредната железопътна бариера, си даде сметка, че не може да си спомни кога за последен път е шофирала по магистрала. В Нантъкет и Кемп Дейвид ѝ се беше случвало да върти волана, но рядко другаде.

Отляво съзря малко магазинче, изви към него и спря. Излезе от колата и се отправи към телефона, монтиран отвън. Беше свикнала с експедитивността на телефонните оператори в Белия дом и затова ѝ се беше наложило внимателно да прочете

инструкциите за системата от телефонни връзки и прехвърляния, за да се ориентира. Беше решила, че трябва да набере един от най-частните телефонни номера – в Овалния кабинет, точно този, който знаеше, че няма да бъде проследен.

Самият президент вдигна след втория сигнал.

– Моля?

– Нийли е.

– За Бога, къде си? Добре ли си?

Напрежението в гласа му ѝ подсказа, че беше взела правилно решение да не отлага обаждането си. Писмото ѝ, разбира се, е било открито, но нямаше как в Белия дом да са сигурни, че не е било писано под принуда, а тя не искаше да им причинява излишни тревоги.

– Добре съм. Никога не съм се чувствала по-добре. Писмото е истинско, господин президент. Никой не ме е принуждавал с пистолет в слепоочието.

– Джон е обезумял. Как можа да му причиниш подобно нещо?

Беше очаквала подобно развитие на нещата. Всеки член на президентското семейство притежаваше свой собствен код, в случай че е заплашен по един или друг начин. Ако тя споменеше името *Джон Норт*, президентът щеше да разбере, че събитията се развиват против волята ѝ.

– Това няма нищо общо с него – отвърна тя.

– С кого? – Даваше ѝ втори шанс.

– Никой не ме заплашва – уточни тя.

Най-накрая, изглежда, беше разбрал, че случилото се е по нейна воля, и яростта му буквално заля телефонната линия:

– Писмото ти е пълно с глупости. Баща ти е обезумял.

– Каж ми, че за известно време ще се посветя на себе си. Ще се свързвам с вас редовно, за да сте сигурни, че всичко е наред.

– Не можеш да постъпиш така! Не можеш просто да изчезнеш. Чуй ме, Корнелия! Ти имаш отговорности и трябва да си под наблюдението на Тайните служби. Ти си първата дама.

Излишно беше да спори с него. От месеци говореше и на него, и на баща си, че се нуждае от почивка и че трябва да напусне Белия дом, но никой не я чуваше.

– Трябва да държиш пресата настрана, поне за известно време, като кажеш на Морийн да обяви, че съм се разболяла от грип. Ще ти се обадя отново след няколко дни.

– Почакай! Опасно е! Трябва да имаш край теб тайни агенти. Ти не можеш...

– Сбогом, господин президент.

И тя затвори телефона на най-влиятелния човек в свободния свят.

Докато вървеше към колата, едва се удържаше да не започне да тича. Роклята ѝ от полиестер като че не се отлепваше от кожата ѝ, а краката в найлоновите чорапи като че не бяха нейни. Дишай, каза си тя. Просто дишай. Твърде много ѝ предстоеше да свърши, за да унива така.

Докато излизаше на магистралата, я засърбя главата. Искаше ѝ се да махне перуката, но не трябваше да го прави, преди да се е снабдила с нова дегизировка.

Не ѝ отне много време да идентифицира сградата на базара „Уолмарт“, чийто адрес беше открила предишната седмица в Жълтите страници в интернет. Бягството ѝ беше възможно само с вещи, които да се събират в дамска чанта, но сега вече беше време да направи по-обемисти покупки.

Лицето ѝ, дори и от детските ѝ години, беше дотолкова познато, че никога не ѝ се беше удавало да влезе в магазин, без хората да започнат да наблюдават всяко нейно движение. Сега обаче се чувстваше твърде напрегната, за да се отдаде на новото усещане да пазарува в пълна анонимност. Приключи бързо, нареди се на опашката за касата и после веднага се отправи към колата. Прибра покупките си на сигурно място в багажника и се отправи с колата обратно към магистралата.

По здрач планираше вече да е стигнала Пенсилвания, а по някое време на следващия ден щеше окончателно да изостави магистралата. След което щеше да поеме по пътищата на страната, за която знаеше и много, и твърде малко. Щеше да пътува, докато привършеше парите или докато я хванеха – което се случеше първо.

Действителните измерения на постъпката ѝ едва сега завладяха съзнанието ѝ. Никой не вървеше по петите ѝ, никаква програма не се налагаше да изпълнява. За пръв път в живота си беше свободна.